

all KAREL VAN KEYMEULEN
that
jazz

DRIVE COOKIN'

- 11 MOANIN' – Art Blakey
- 15 THE SIDEWINDER – Lee Morgan
- 19 BOOGIE STOP SHUFFLE – Charles Mingus
- 23 SONG FOR MY FATHER – Horace Silver
- 27 ST. THOMAS – Sonny Rollins
- 31 BLACK CODES (FROM THE UNDERGROUND) – Wynton Marsalis

SWING

- 37 ONE O'CLOCK JUMP – Count Basie
- 41 LESTER LEAPS IN – Lester Young
- 45 SING, SING, SING – Benny Goodman
- 49 JUST ONE OF THOSE THINGS – Ella Fitzgerald
- 53 MINOR SWING – Django Reinhardt
- 57 I FOUND A NEW BABY – Nat King Cole

SPIRIT

- 63 SALT PEANUTS – Dizzy Gillespie
- 67 JUMPIN' JIVE – Cab Calloway
- 71 THE JITTERBUG WALTZ – Fats Waller
- 75 COOL STRUTTIN' – Sonny Clark
- 79 EAST ST. LOUIS TOODLE-OO – Duke Ellington
- 83 SIDEWALK BLUES – Jelly Roll Morton

BLUE NOTE

- 89 BODY AND SOUL – Coleman Hawkins
- 93 'ROUND MIDNIGHT – Thelonious Monk
- 97 MY FUNNY VALENTINE – Chet Baker
- 101 A LOVE SUPREME: ACKNOWLEDGEMENT – John Coltrane
- 105 MAIDEN VOYAGE – Herbie Hancock
- 109 DESAFINADO – Stan Getz
- 113 THE PEACOCKS – Cécile McLorin Salvant
- 117 WHEN I FALL IN LOVE – Keith Jarrett

BLUES

- 123 BAGS' GROOVE – Milt Jackson
- 127 ALL BLUES – Miles Davis
- 131 WEST END BLUES – Louis Armstrong
- 135 FOOTPRINTS – Wayne Shorter
- 139 REQUIEM – Lennie Tristano
- 143 BLUESETTE – Toots Thielemans

SUSPENSE FREEDOM/ONRUST

- 149 KOKO – Charlie Parker
- 153 LONELY WOMAN – Ornette Coleman
- 157 UN POCO LOCO – Bud Powell
- 161 CHARLIE M – Art Ensemble of Chicago
- 165 NAIMA – Archie Shepp

HARTSTOCHT HEARTBEAT/REVOLTE

- 171 STRANGE FRUIT – Billie Holiday
- 175 DRIVA' MAN – Max Roach
- 179 SUMMERTIME – Albert Ayler
- 183 CONFESSIONS TO MY UNBORN DAUGHTER – Ambrose Akinmusire
- 187 WAR ORPHANS – Liberation Music Orchestra
- 191 TAKE FIVE – Dave Brubeck/Paul Desmond

SURPRISE SOUND OF SURPRISE

- 197 LIVING (DEDICATED TO JULIAN BECK) – Cecil Taylor
- 201 UNANIMITY – Joshua Redman
- 205 UNREQUITED – Brad Mehldau
- 209 SMELLS LIKE TEEN SPIRIT – The Bad Plus
- 213 KANAH – John Zorn
- 217 OPTIMISM – Vijay Iyer
- 221 GANGSTERISM ON A RIVER – Jason Moran

Ronddwalen in jazz

The sound of surprise. Whitney Balliett, recensent van het weekblad *The New Yorker*, bedacht die verleidelijke term als definitie voor jazz. En ik zou er ook nog kunnen aan toevoegen dat naar jazz luisteren spannend is, veel plezier schenkt en vervoering.

Dit boek probeert deuren naar die *sound of surprise* te openen. Neen, het is geen best of noch een historisch overzicht. Vanzelfsprekend zitten de hoogtepunten uit de jazz ertussen, maar ik koos ook voor minder bekende nummers, tip vergelijkbare stukken zodat je een idee krijgt hoe de jazz in een bepaalde periode klonk.

Sommige iconen, denk aan John Coltrane, Miles Davis, Charlie Parker, Thelonious Monk en Sonny Rollins mochten niet ontbreken. Andere musici zoals Sonny Clarke, Lennie Tristano, Art Ensemble of Chicago of Lee Morgan zullen wat meer verrassen. Hun levensverhalen leren je veel over de relatie tussen creativiteit en een samenleving, in dit geval vooral de Amerikaanse maatschappij.

Vertrekkend van een muziekfragment beschrijf ik wat ik hoor, welke sfeer en emotie die muziek oproept, schets de context en de tijdgeest en vertel over de componist of uitvoerder, gelardeerd met interessante weetjes of anekdotes.

De hoofdstukken zijn opgedeeld volgens karakteristieke sferen. Begrippen als drive, swing, spirit, blue note, blues, suspense, hartstocht, surprise kenmerken de jazz. Je kan volgens de mood van het moment gelijk waar in het boek duiken.

Jazz kwam in mijn leven via de *Philips* pick-up van mijn oudere broer Jan. Hij kocht zijn platen bij de legendarische Walter De Block, die uit de Verenigde Staten geïmporteerde elpees verkocht vanuit zijn garage. Een hele generatie bevoorradde zich daar met Blue Note-, Riverside-, Prestige- en Impulse!-platen. Ik hoorde de imponerende drums van Art Blakey via

de trap naar beneden rollen. Even later hoorde ik een trompet, een saxofoon en een trombone. De weergaloze Freddie Hubbard, de geniale Wayne Shorter en de soulvolle Curtis Fuller gingen voluit op dat grijsgedraaide album *3 Blind Mice*. Die drive, die ritmes, dat vuur lieten me niet nooit meer los.

In Jazz kun je eindeloos ronddwalen. Jazz heeft ook altijd veel invloeden opgeslorpt en verwerkt, van blues over rock 'n roll, van hedendaagse klassieke muziek tot opera-aria's. Het is een wereld op zich, sterk verbonden met de maatschappij en de Afro-Amerikaanse cultuur. Vanuit die cultuur veroverde deze muziek de hele wereld en werd jazz een universele taal.

Dit boek kan je lezen als een kortverhaal over een lange geschiedenis. Als je de lijnen volgt die worden uitgegooid ben je vertrokken voor een meeslepende reis.

Jazz staat nooit stil.

Karel Van Keymeulen

Voorwoord

Klara staat voor een universum waarin heel veel muziek kan gedijen. Klassiek hoor je er in alle maten en toonaarden, uit alle eeuwen. De westerse canon, met die waanzinnige pedigree en fantastische muziek, is de traditie die we dagelijks levendig houden, dankzij telkens nieuwe musici en ensembles. En een kersvers publiek. Bach, Mozart, Beethoven en vele van hun collega's zijn dus gedoemd tot onsterfelijkheid.

In het jaar dat Klara 20 wordt, houden we echter ook een boek boven de doopvont voor dat andere, veel jongere muziekgenre dat ons zo dierbaar is: jazz. Volgens wie er toen bij was moeten we naar februari 1917 voor het ontstaan ervan, voor de eerste opname. In amper een eeuw werd de jazz ook klassiek. Miles Davis, John Coltrane, Charles Mingus, Chet Baker, Thelonious Monk, ... maken deel uit van de canon. Albums als *Kind of Blue*, *A Love Supreme*, *Mingus' Ah-um*, *Chet Baker Sings*, Thelonious Monks *Genius of Modern Music* staan in menige kast naast de Mattheüspassie van Bach, de verzamelde opera's van Mozart en de symfonieën van Beethoven en Mahler. Klara steekt elke dag de nek uit om aan al die pracht aandacht te schenken. Maar, we beseffen ook dat een uitgestoken hand goud waard is. Daarom vroeg Klara samen met uitgever Borgerhoff & Lambergits jazzkenner en journalist Karel Van Keymeulen om 50 jazznummers te selecteren voor het boek *All That Jazz*. Verwacht geen chronologische opsomming maar een spannende keuze die in verschillende emotieve en muzikale clusters werd bijeengebracht. Met deze 50 kom je een heel eind als je de spannende geschiedenis van de jazz wil verkennen. De verhalen van al die ambitieuze en passionele musici, die ter plekke muziekgeschiedenis schreven – vaak in clubs waar ze als zwarte een louter wit publiek mochten entertainen –, spelen zich ook af tegen de achtergrond van rassendiscriminatie en sociale ongelijkheid. The Civil

Rights Movement loopt (bloed)rode draad door deze gids. Miles werd op een hete en vochtige avond in augustus 1959 in de boeien geslagen door de NYPD. Geen witte agent die wilde geloven dat het zijn naam was die op de affiche van de club Birdland stond te blinken. Ella Fitzgerald kon in de fifties onmogelijk in de zuidelijke staten van Amerika optreden. Billie Holiday nam 'Strange Fruit' op tegen de wil in van haar toenmalige platenfirma. Van Keymeulen is zeer alert voor deze verhalen. Net als voor de complexe karakters van veel artiesten, met vaak drugs en booze als destructieve basso continuo. Hoe meer syncopen, hoe gekker de geest, zou je wel denken. Terwijl improviseren op het podium zoveel meer opleverde. Het is een cliché: jazzmusici sterven te jong of worden alsnog stokoud. In dat laatste geval is het wellicht de grote openheid van geest die hen kwiek en bezig houdt. Hoe vaak zie je die krasse knarren spelen met piepjonge muzikanten, zichzelf heruitvindend? Ik blijf verwonderd. Jazz slikt alles op en in en doet er het zijne mee. Daarom hebben we, ook in eigen land, zo'n waanzinnig spannende jazzscène. Maar die geschiedenis is voor een ander boek. Waarin meer vrouwen zullen voorkomen. Want, de waarheid heeft ook haar rechten: vrouwvriendelijk was de jazzwereld allerminst. Ondertussen is het tij gekeerd. En Klara volgt het op de voet op. Een beetje jazzy in het leven staan kan trouwens geen kwaad. Met een open geest improviserend door het leven gaan nu onze wereld op stelten staat, kan wonderen doen. Grote dank aan Karel Van Keymeulen om zijn passie en kennis met ons te delen.

(All that) Jazz we can.

Chantal Pattyn
Netmanager Klara

DRIVE COOKIN'

VAN DEZELFDE ARTIEST

Als je wil horen hoe luid Art Blakey speelde, luister dan zeker naar de albums *A Night at Birdland 1 & 2* alsook naar *A Night in Tunisia*. En vergeet zijn versies van 'Blues March' en 'Along came Betty' op het album *Moanin'* niet. De opname *Buhaina's Delight* laat de Jazz Messengers met Wayne Shorter en Freddie Hubbard in volle glorie horen.

IN DEZELFDE SFEER

Cannonball Adderley bracht in hetzelfde jaar 1958 *Somethin' Else* uit. De altsaxofonist had al meegespeeld op *Kind of Blue* en Miles Davis deed een tegengebaar. Het contrast tussen de levendigheid van Cannonball en de lyriek van Miles Davis in 'Autumn Leaves' vergeet niemand.

DIT HOOR JE

Een tintelend gospelgekleurd piano-intro met twee blazers geeft het thema vorm. Hierna soleert de destijds pas twintig jaar oude trompettist Lee Morgan met heldere, gloeiende noten en soms afgeknepen tonen. Na de vurige solo van Lee Morgan hoor je een saxofoonsolo van Benny Golson. Hij bouwt zijn solo zorgvuldig op, met lange noten en korte variaties daarop, om almaar vlugger te spelen, met uitgesmeerde tonen en vinnige notenreeksen.

Blakey houdt soeverein de beat aan met een harde vaste slag. Een drumroll maakt de weg weer vrij voor de piano. Bobby Timmons soleert subtiel op het thema, laat zijn vingers over de toetsen glijden om dan weer voort te soleren. Hierna krijgt bassist Jymie Merritt een solo.

Timmons en de blazers hernemen het thema om dan langzaam naar de finale te gaan, waarin Timmons de piano nog eens laat zinderen.

ACHTERGROND

Geboren uit een little funky lick van acht maten van pianist Bobby Timmons werd 'Moanin'' een hit. Saxofonist Benny Golson, die in 1958 en 1959 bij de Jazz Messengers speelde, had Timmons aangespoord om die little funky lick uit te werken tot een compositie. Timmons was niet echt een componist maar creëerde tijdens repetities graag nieuwe stukken. Hij gaf een noot aan of stoeide met kleine licks, zoals het acht maten lange motief van 'Moanin''.

Golson drong bij de 22-jarige pianist aan om een bridge te schrijven.

Na twintig minuten had hij een eerste versie klaar. Die beviel Golson niet. Timmons herbegon. Zijn nieuwe versie beviel Golson wel. 'Moanin'' was geboren en zou uitgroeien tot een signature tune van de hardbopperperiode.

Benny Golson zelf schreef diverse jazzstandards die tot het repertoire van de Messengers behoorden: 'I remember Clifford', 'Blues March', 'Are You Real' en 'Along came Betty'. Bobby Timmons stierf op 38-jarige leeftijd door cirrose als gevolg van drug- en alcoholgebruik.

OVER DE MUZIKANT

Art Blakey (1919–1990), ook bekend als Buhaina of 'Bu' voor zijn moslimnaam Abdullah Ibn Buhaina, kende met zijn Jazz Messengers 35 jaar succes. Die Messengers waren een soort jazzopleiding avant la lettre. Blakey was mentor, leraar en vaderfiguur. De lijst van musici die bij hem de stiel leerden is indrukwekkend. Laten we er enkele namen uitpikken: Clifford Brown, Freddie Hubbard, Wayne Shorter, Lee Morgan, Wynton Marsalis, Branford Marsalis, Keith Jarrett...

Blakey zat achter zijn drumstel alsof hij op een troon zat. Eerst in kostuum, maar in de laatste jaren vaak in een werkoverall. Ik ben een werkende man, wilde hij zeggen. Muziek werkt het stof van elke dag weg, zo luidde zijn devies. Hij was een kleurrijk figuur en diep menselijk. Muzikanten vertellen graag verhalen over hoe het was om met hem te werken en over zijn opmerkelijke uitspraken.

Hij was een van de bepalende drummers van de moderne jazz. Zijn donderende

cross-rhythms en drumrolls zijn onmiddellijk herkenbaar. ‘Die man wist niet hoe niet te swingen,’ zei Benny Golson. Al die accenten en roffels en de combinaties van kleine trom en basdrum: Blakey vond ze uit. Hij was een stoomwals. Max Roach noemde hem ‘Thunder’.

WIST JE DAT

Er bestaat ook een ‘Moanin’ van Charles Mingus. Dat is een aanstekelijk stuk dat wordt gespeeld door een ensemble van negen musici, met Pepper Adams die inzet op baritonsaxofoon. Een karakteristiek opzwepend Mingus-stuk en iets gelaagder dan de ‘Moanin’ van Timmons.

OPGEMERKT

‘Moanin’ is in allerlei versies bewerkt en uitgevoerd door allerlei ensembles, van kleine bands tot bigbands. Zanger Jon Hendricks maakte een vocalese van ‘Moanin’, opgenomen door het vocale trio Lamberts, Hendricks & Ross.

ART BLAKEY

- Art Blakey was een van de scheppers van de bop- en hardbopstijl.
- Hij groeide op in Pittsburg, zonder ouders, bij een surrogaatmoeder.
- Hij was al jong professioneel muzikant en switchte van piano naar drums. Hij speelde veel met Charlie Parker, Dizzy Gillespie en Thelonious Monk en wordt beschouwd als de drummer die Monk het best begreep.
- Blakey speelde zo hard dat hij op het einde van zijn leven in een oor vrijwel doof was.

BLUE NOTE

Coleman Hawkins

BODY AND SOUL (1939)

VAN DEZELFDE ARTIEST

'The Man I Love' uit 1944. Coleman Hawkins legt in zijn verhalende vertolking een van de grote momenten van de geïmproviseerde muziek vast. Hij maakt van het nummer een harmonische abstractie, met veel smaak en gevoel. In 1948 neemt hij zonder begeleiding het nummer 'Picasso' op, een tour de force als bewijs dat de saxofoon een solo-instrument kan zijn.

IN DEZELFDE SFEER

Soulville van Ben Webster, een tijdgenoot. De tenorsaxofonist was een van de grote solisten bij Duke Ellington. Met pianist Oscar Peterson en bassist Ray Brown laat hij zowel zijn tedere als ruwe kant horen. Luister naar weergalozes ballads als 'Where Are You' en 'Illwind' of het fikse 'Boogiewoogie'.

DIT HOOR JE

Na de intro van pianist Gene Rodgers schuift Coleman Hawkins zacht in de melodie met ronde, bijna rustige noten. Na acht vloeiende maten verdwijnt de melodie. De solo spreidt zich uit over twee chorussen en beweegt zich van zacht en hoger naar luid en vlugger. Op het einde stoot Hawkins zijn noten bijna uit, met een rijk en emotioneel vibrato. Hij eindigt met een dramatische conclusie.

Hawkins bouwt de initiële zin uit in melodische bogen van eigen vinding en spirallende figuren van diverse lengte. Hij vertelt zijn verhaal zelfverzekerd en strak. Dat houdt hij twee volle chorussen en een coda vol.

Het is een geïmproviseerde rapsodie vol ideeën. Hawkins bouwt de spanning op met verbeelding en ritmische autoriteit, zin na zin, om daarna weer op aarde te belanden in een bevredigende finish. Een geraffineerde abstractie van een populaire song.

ACHTERGROND

Toen Hawkins in 1939 'Body and Soul' opnam was hij al een éminence grise in de jazz en snuffelde hij al aan wat enkele jaren later bebop zou worden.

Het was opmerkelijk dat dit stuk, waarin nooit echt een melodie wordt gespeeld, toch de hitlijsten beklom en in jukeboxes terechtkwam, waar het nog jaren te horen was.

De song 'Body and Soul' werd in 1930 door Johnny Green en drie tekstdschrijvers geschreven voor een Britse zangeres. Het nummer won langzaam aan bekendheid.

Hawkins negeert bijna volledig de melodie, op de eerste acht maten na, die herkenbaar zijn. Hij vertrekt van de melodische thema's van de song, maar gebruikt andere intervallen en suggereert akkoorden. De opname is de eerste grote saxofoonsolo die nauwelijks naar de melodie verwijst. Het was een coherente en uitzonderlijke improvisatie.

Hawkins zou het nummer nog diverse keren opnemen, ook onbegeleid, maar nooit meer met de kracht en de samenhang van deze eerste versie.

OVER DE MUZIKANT

Coleman Hawkins (1905–1969) speelde als tiener geregeld in Kansas, Chicago en Saint Louis. In 1921 vervoegde hij blueszangeres Mamie Smith. In 1924 sloot hij aan bij Fletcher Henderson. Met zijn halsbrekende snelheid werd hij een killer in de band.

Hawkins liep graag in de beste en duurste kleren rond, reed in snelle wagens, was zelfbewust en een serieuze entertainer. Hij ontwikkelde een jazzstem op de saxofoon, die toen nog geen geliefd jazzinstrument was.

Het eerste wat opvalt is zijn toon. Geen zachte sound, maar gespierde en declamatorische noten. Maar zonder extremen van hardheid. Hij gaf de tenorsaxofoon karakter en gevoeligheid. Een hartig viriel timbre, vloeiende legato en hartstochtelijke gedrevenheid kenmerkten zijn stijl.

In 1934 verliet hij de Verenigde Staten en toerde hij met Jack Hylton door Europa en Groot-Brittannië. Weg van het

pijnlijke racisme. Hij keerde terug in 1939 en vond mooi zijn plaats in de nieuwe, opkomende jazz. Hij was geregeld te gast bij Norman Granz' Jazz at the Philharmonic. Thuis verkoos hij opera en de celloconcerten van Pablo Casals. Als jongeman speelde hij nog piano en cello.

In de jaren zestig liet hij een baard groeien en zag hij eruit als de wijze profeet van de saxofoon.

WIST JE DAT

Op tienjarige leeftijd hoorde Sonny Rollins 'Body and Soul' uit een jukebox weerklinken. 'Een licht ging uit in mijn hoofd. Als je zo een populaire song kon personaliseren zonder tekst, dan was dat mogelijk met gelijk welke song als je maar de intellectuele capaciteit hebt,' zei Rollins.

OPGEMERKT

Met Thelonious Monk onderhield Hawkins een nauwe band. In 1957 maakten ze het klassieke album *Monk's Music*, met ook John Coltrane. Er werden toen meer nummers opgenomen. Die staan op het album *Thelonious Monk with John Coltrane* (1961).

COLEMAN HAWKINS

- Hij had als bijnamen Hawk (havik) en soms Bean (boon).
- In 1937 nam hij in Parijs op met Django Reinhardt en Benny Carter.
- Hij is erbij op *We Insist!* van Max Roach uit 1960, een sleuteldocument in de band die later tussen jazz en de burgerrechtenbeweging groeide.
- In 1962 maakte hij *Duke Ellington Meets Coleman Hawkins*. In 1963 volgde *Sonny meets Hawk!* met Sonny Rollins.
- Hij leerde zijn geïmproviseerde solo van 'Body and Soul' vanbuiten, omdat het publiek vaak die solo wilde horen en geen nieuwe.

Thelonious Monk

'ROUND MIDNIGHT (1947)

VAN DEZELFDE ARTIEST

'Crepuscule with Nellie', een briljante ballad geschreven voor zijn vrouw Nellie, die in 1957 een ingreep aan de schildklier moest ondergaan. Het staat op *Monks' Mood*, een album met de tenorsaxofonisten Coleman Hawkins en John Coltrane. Om contractuele redenen werd Coltranes naam niet vermeld.

IN DEZELFDE SFEER

'Taurus' op *Zodiac Suite* van pianiste Mary Lou Williams. Een twaalfdelig werk voor de sterrenbeelden van de dierenriem. Het is een sequens van stukken opgedragen aan musici die onder die sterrenbeelden geboren zijn. Ze speelden de nummers solo of in trio. Monk en Williams waren vrienden.

DIT HOOR JE

Eerst speelt de altsaxofoon de intro, de trompet antwoordt en daarna spelen ze samen de inleiding. De bas speelt enkele maten en daarna zetten de blazers het thema in, met een korte zwiepende beweging. Monk speelt op de achtergrond piano.

Ze blijven het thema spelen, in een soort film noir-ambiance. Bas en drums schuifelen traag vooruit. Daarna soleert Monk met kwikzilveren arpeggio's tussen zijn hoekige en scherpe zinnen. Op de achtergrond blijven de blazers het thema spelen. De speelwijze roept ontegensprekelijk een nachtelijke sfeer op. Even zwijgen ze enkele maten.

Maar Monk gaat door en improviseert nog iets scherper en eigenzinniger. De beweging in het nummer is hoekig, met die mengeling van arpeggio's, ongewone sprongen en chromatische bewegingen in beide richtingen.

ACHTERGROND

Monk zou de song al eind jaren dertig hebben geschreven, maar bij gebrek aan een platencontract niet opnemen. Cootie Williams, een oud-stertrumpettist uit de stal van Duke Ellington, nam het uiteindelijk op na lang aandringen van pianist Bud Powell, een vriend van Monk. Monk zelf nam het pas op 21 november 1947 op. Met succes, de song sloeg aan en werd de herkenningstune van Cootie Williams, die er auteursrechten op nam.

Toen Monk het nummer opnam was hij alleen bekend onder musici. Hij nam meteen 23 originele stukken op. Het verscheen op het Blue Note-album *Genius of Modern Music: Volume 1*. Dizzy Gillespie maakte

er in 1947 ook een opname van en schreef er een intro en een einde bij.

Bernie Hanighen schreef er zijn eigen tekst bij en nam er ook auteursrechten op, waardoor de auteursrechten van de succesrijkste jazzstandard door drie moesten worden gedeeld.

'Round Midnight' is een donkere ballad met een nachtelijk gevoel. Je voelt bijna lijfelijk de beklemming. De beroemdste en wellicht definitieve versie is die van Miles Davis uit 1957. Monk nam het nog vaak op, zoals op *Thelonious Himself*, waarbij hij vinniger speelde.

OVER DE MUZIKANT

Thelonious Monk (1915–1982) groeide op in New York en begon op zijn 5e piano te spelen. In 1941 werd hij huispianist van Minton's, een club in Harlem. Daar en in Monroe's, een andere club in Harlem, werd gejamd en creëerden jonge musici nieuwe muziek: bebop.

Monk werd dan wel de hogepriester van de bop genoemd, maar hij speelde zeker niet volgens de geldende bebop-regels. Hij was vooral een tegendraadse pianist. Monk was muzikaal subversief. In zijn stijl zitten zowel invloeden van de kerk, bigbands, Tin Pan Alley, de Harlem-stridepianisten, swing en blues als het modernisme. Monks werk ademt het leven en de sounds van de stad.

Hij verkoos zigzaggende lijnen en pittige, ambigue akkoorden, wat ondervoed en ongewoon, als alternatief voor de bop-orthodoxie. Zijn solo's bevatten krokante harmonie, wringende ritmes en eigen melodische vondsten.